Συλλογή της Νομολογίας

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δέκατο τμήμα)

της 1ης Φεβρουαρίου 2017*

«Αίτηση αναιρέσεως — Άρθρο 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου — Αγωγή αποζημιώσεως — Πράξη Προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Κροατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση — Δεσμεύσεις σχετικά με τη στρατηγική για τη δικαστική μεταρρύθμιση — Ίδρυση και εν συνεχεία κατάργηση του σώματος των αρμοδίων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων — Ζημία που υπέστησαν τα πρόσωπα που είχαν διοριστεί ως αρμόδιοι για την εκτέλεση δημόσιοι υπάλληλοι — Μη πλημμελής παρακολούθηση των δεσμεύσεων της Δημοκρατίας της Κροατίας από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή — Απόρριψη της αγωγής — Αίτηση αναιρέσεως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη»

Στην υπόθεση C-239/16 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 25 Απριλίου 2016,

Ante Šumelj, κάτοικος Ζάγκρεμπ (Κροατία),

Dubravka Bašljan, κάτοικος Ζάγκρεμπ,

Đurđica Crnčević, κάτοικος Sv. Ivan Zelina (Κροατία),

Miroslav Lovreković, κάτοικος Križevci (Κροατία),

Drago Burazer, κάτοικος Ζάγκρεμπ,

Nikolina Nežić, κάτοικος Ζάγκρεμπ,

Blaženka Bošnjak, κάτοικος Sv. Ivan (Κροατία),

Bosiljka Grbašić, κάτοικος Križevci,

Tea Tončić, κάτοικος Pula (Κροατία),

Milica Bjelić, κάτοικος Dubrovnik (Ζάγκρεμπ),

Marijana Kruhoberec, κάτοικος Varaždin (Ζάγκρεμπ),

Davor Škugor, κάτοικος Sisak (Κροατία),

Ivan Gerometa, κάτοικος Vrsar (Κροατία),

Kristina Samardžić, κάτοικος Split (Κροατία),

* Γλώσσα διαδικασίας: η κροατική.

Sandra Cindrić, κάτοικος Karlovac (Κροατία),

Sunčica Gložinić, κάτοικος Varaždin,

Tomislav Polić, κάτοικος Kaštel Novi (Κροατία),

Vlatka Pižeta, κάτοικος Varaždin,

εκπροσωπούμενοι από τον M. Krmek, odvjetnik,

αναιρεσείοντες,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την S. Ječmenica και τον G. Wils, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

εναγομένη πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δέκατο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Berger (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, και τους A. Borg Barthet και E. Levits, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: Y. Bot

γραμματέας: A. Calot Escobar

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη σύμφωνα με το άρθρο 181 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

1 Με την αίτηση αναιρέσεως, ο Ante Šumelj, η Dubravka Bašljan, η Đurđica Crnčević, ο Miroslav Lovreković, ο Drago Burazer, η Nikolina Nežić, η Blaženka Bošnjak, η Bosiljka Grbašić, η Tea Tončić, η Milica Bjelić, η Marijana Kruhoberec, ο Davor Škugor, ο Ivan Gerometa, η Kristina Samardžić, η Sandra Cindrić, η Sunčica Gložinić, ο Tomislav Polić και η Vlatka Pižeta ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 26ης Φεβρουαρίου 2016, Šumelj κ.λπ. κατά Επιτροπής (T-546/13, T-108/14 και T-109/14, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2016:107), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αγωγή τους με αίτημα την αποκατάσταση της ζημίας που υποστηρίζουν ότι υπέστησαν λόγω της υπαίτιας συμπεριφοράς της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κατά την εκ μέρους της παρακολούθηση της τηρήσεως από τη Δημοκρατία της Κροατίας των δεσμεύσεων που απορρέουν από την προσχώρηση.

I. Το δίκαιο της Ένωσης

2 Το άρθρο 36 της Πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Κροατίας και των προσαρμογών της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας (ΕΕ 2012, L 112, σ. 21, στο εξής: Πράξη Προσχωρήσεως), που έχει προσαρτηθεί στη Συνθήκη μεταξύ

των μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Δημοκρατίας της Κροατίας σχετικά με την προσχώρηση της Δημοκρατίας της Κροατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2012, L 112, σ. 10, στο εξής: Συνθήκη Προσχωρήσεως), ορίζει τα εξής:

«1. Η Επιτροπή θα παρακολουθεί εκ του σύνεγγυς όλες τις δεσμεύσεις που ανέλαβε η Κροατία κατά τις ενταξιακές διαπραγματεύσεις, συμπεριλαμβανομένων των δεσμεύσεων που πρέπει να εκπληρωθούν πριν ή έως και την ημερομηνία προσχώρησης. Η παρακολούθηση της Επιτροπής θα συνίσταται σε πίνακες παρακολούθησης που θα ενημερώνονται τακτικά, στο διάλογο στο πλαίσιο της Συμφωνίας Σταθεροποίησης και Σύνδεσης μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Δημοκρατίας της Κροατίας, αφετέρου […], σε αποστολές αξιολόγησης από ομοτίμους, στο προενταξιακό οικονομικό πρόγραμμα, σε δημοσιονομικές κοινοποιήσεις και, εφόσον είναι αναγκαίο, σε επιστολές έγκαιρης προειδοποίησης στις κροατικές αρχές. Το φθινόπωρο του 2011 η Επιτροπή θα υποβάλει έκθεση προόδου στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο. Το φθινόπωρο του 2012 η Επιτροπή θα υποβάλει συνολική έκθεση παρακολούθησης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και στο Συμβούλιο. Σε όλη τη διαδικασία παρακολούθησης, η Επιτροπή θα αξιοποιεί επίσης στοιχεία των κρατών μελών και θα λαμβάνει υπόψη της ενδεχομένως εισηγήσεις διεθνών οργανισμών και οργανισμών της κοινωνίας των πολιτών.

Η παρακολούθηση της Επιτροπής θα επικεντρωθεί ειδικότερα σε δεσμεύσεις που έχει αναλάβει η Κροατία στον τομέα της δικαιοσύνης και των θεμελιωδών δικαιωμάτων (Παράρτημα VII), περιλαμβανομένης της συνεχιζόμενης ενίσχυσης των επιδόσεων όσον αφορά τη μεταρρύθμιση και την αποδοτικότητα της δικαιοσύνης, τον αμερόληπτο χειρισμό υποθέσεων εγκλημάτων πολέμου, και την καταπολέμηση της διαφθοράς.

[…]

Η Επιτροπή θα εκδίδει εξαμηνιαίες αξιολογήσεις μέχρι την προσχώρηση της Κροατίας σχετικά με τις δεσμεύσεις που ανέλαβε η Κροατία σε αυτούς τους τομείς ως αναπόσπαστο μέρος των τακτικών πινάκων και εκθέσεων παρακολούθησης που καταρτίζει.

2. Το Συμβούλιο δύναται να λαμβάνει, με ειδική πλειοψηφία, προτάσει της Επιτροπής, όλα τα κατάλληλα μέτρα, εάν κατά τη διαδικασία παρακολούθησης εντοπιστούν ζητήματα που εμπνέουν ανησυχία. […]»

3 Βάσει της υπ' αριθ. 1 δεσμεύσεώς της, η οποία περιλαμβάνεται στο παράρτημα VII της Πράξεως Προσχωρήσεως που φέρει τον τίτλο «Ειδικές δεσμεύσεις που ανέλαβε η Δημοκρατία της Κροατίας κατά τις ενταξιακές της διαπραγματεύσεις (μνημονεύονται στο Άρθρο 36, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο της Πράξης Προσχώρησης)» (στο εξής: υπ' αριθ. 1 δέσμευση), η Δημοκρατία της Κροατίας ανέλαβε την υποχρέωση να «συνεχίσει να εξασφαλίζει την αποτελεσματική εφαρμογή της στρατηγικής και του σχεδίου δράσης της για τη δικαστική μεταρρύθμιση».

4 Το άρθρο 36 της Πράξεως Προσχωρήσεως ισχύει, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 5, της Συνθήκης Προσχωρήσεως, από την ημερομηνία υπογραφής της εν λόγω Συνθήκης, ήτοι από τις 9 Δεκεμβρίου 2011.

II. Ιστορικό της διαφοράς

5 Το ιστορικό της διαφοράς εκτίθεται στις σκέψεις 4 έως 32 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και μπορεί να συνοψισθεί ως ακολούθως.

6 Ενόψει της προσχωρήσεως της Δημοκρατίας της Κροατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση, άρχισαν, στις 30 Ιουνίου 2010, οι διαπραγματεύσεις σχετικά με το κεφάλαιο 23 των ενταξιακών διαπραγματεύσεων, που φέρει τον τίτλο «Δικαιοσύνη και θεμελιώδη δικαιώματα».

7 Σε συνέχεια ενός σχεδίου δράσεως για τη μεταρρύθμιση της δικαιοσύνης (στο εξής: σχέδιο δράσεως 2010) που προέβλεπε, μεταξύ άλλων, τη σύσταση «σώματος αρμοδίων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων», το Κοινοβούλιο της Κροατίας θέσπισε, στις 23 Νοεμβρίου 2010, τον Ovršni zakon (νόμο περί αναγκαστικής εκτελέσεως) και τον Zakon o javnim ovršiteljima (νόμο περί των αρμοδίων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων), οι οποίοι καθιέρωσαν νέο σύστημα εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεων. Πλην όμως, η θέση σε ισχύ διαφόρων διατάξεων του νόμου περί των αρμοδίων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων ορίσθηκε σε μεταγενέστερη ημερομηνία. Το Κοινοβούλιο της Κροατίας υιοθέτησε επίσης, στις 15 Δεκεμβρίου 2010, μια στρατηγική δικαστικής μεταρρυθμίσεως για την περίοδο 2011-2015 (στο εξής: στρατηγική δικαστικής μεταρρυθμίσεως 2011-2015), σύμφωνα με την οποία, μεταξύ άλλων, η αρμοδιότητα για την αναγκαστική εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων θα μεταβιβαζόταν από τα δικαστήρια στους αρμόδιους για την εκτέλεση δημοσίους υπαλλήλους.

8 Κατόπιν της δημοσιεύσεως, στις 19 Αυγούστου 2011, δημόσιας προσκλήσεως για υποβολή υποψηφιοτήτων ενόψει του διορισμού αρμοδίων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων από το Υπουργείο Δικαιοσύνης της Κροατίας, οι αναιρεσείοντες, που ήταν επιτυχόντες στον συγκεκριμένο διαγωνισμό, διορίστηκαν ως αρμόδιοι για την εκτέλεση δημόσιοι υπάλληλοι και έλαβαν άδεια ενάρξεως της δραστηριότητάς τους.

9 Η Συνθήκη Προσχωρήσεως μεταξύ των κρατών μελών της Ένωσης και της Δημοκρατίας της Κροατίας, που κυρώθηκε τον Ιανουάριο 2012 από τη Δημοκρατία της Κροατίας, δημοσιεύθηκε στις 24 Απριλίου 2012 στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*. Η Πράξη Προσχωρήσεως, η οποία έχει προσαρτηθεί στη Συνθήκη Προσχωρήσεως, προβλέπει στο άρθρο 36 την παρακολούθηση εκ μέρους της Επιτροπής των δεσμεύσεων που ανέλαβε η Δημοκρατία της Κροατίας κατά τις ενταξιακές διαπραγματεύσεις.

10 Στις 22 Δεκεμβρίου 2011, το κοινοβούλιο της Κροατίας αποφάσισε να αναβάλει την εφαρμογή του νόμου περί αναγκαστικής εκτελέσεως και του νόμου περί των αρμοδίων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων. Τον Μάιο του 2012, οι κροατικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή εξηγήσεις σχετικά με τη μεταρρύθμιση του συστήματος εκτελέσεως των δικαστικών αποφάσεων, καθώς και σχετικά με τα αντίστοιχα νομοσχέδια. Στις 21 Ιουνίου 2012 αναβλήθηκε εκ νέου η θέση σε ισχύ του νόμου περί των αρμοδίων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων. Τέλος, με νόμο της 28ης Σεπτεμβρίου 2012 καταργήθηκε ο νόμος περί αρμοδίων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων, το αντίστοιχο δε σώμα καταργήθηκε από 15ης Οκτωβρίου 2012.

11 Στην από 26 Μαρτίου 2013 έκθεσή της, η Επιτροπή ανέφερε ότι η Δημοκρατία της Κροατίας είχε θεσπίσει νέα νομοθεσία σχετικά με την εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων προκειμένου να διασφαλισθεί η εφαρμογή των δικαστικών αποφάσεων και να μειωθεί η συσσώρευση εκκρεμών υποθέσεων που αφορούν την εκτέλεση των δικαστικών αποφάσεων. Στις 22 Απριλίου 2013 το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης εξέφρασε την ικανοποίησή του για την ανωτέρω έκθεση παρακολουθήσεως της Επιτροπής.

12 Η Δημοκρατία της Κροατίας έγινε μέλος της Ένωσης την 1η Ιουλίου 2013.

III. Η αγωγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

13 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Σεπτεμβρίου 2013 (υπόθεση T-546/13) και στις 17 Φεβρουαρίου 2014 (υποθέσεις T-108/14 και T-109/14), οι νυν αναιρεσείοντες άσκησαν αγωγές με αίτημα να διαπιστωθεί η ευθύνη της Ένωσης για τη ζημία που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν και να καθοριστεί το ύψος της εν λόγω ζημίας.

14 Με διάταξη της 5ης Μαΐου 2014, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων T-546/13, T-108/14 και T-109/14 προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

15 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τις αγωγές ως αβάσιμες.

IV. Αιτήματα των διαδίκων

16 Με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να κάνει δεκτά τα επιχειρήματα που προβάλλουν προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, και

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

17 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— κυρίως, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως προδήλως απαράδεκτη·

— επικουρικώς, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως προδήλως αβάσιμη, και

— να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα.

V. Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

18 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν, κατ' ουσίαν, δύο λόγους αναιρέσεως που αντλούνται, αντιστοίχως, από παράβαση του άρθρου 36 της Πράξεως Προσχωρήσεως και από παράβαση των άρθρων 13 και 17 ΣΕΕ.

19 Δυνάμει του άρθρου 181 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι, εν όλω ή εν μέρει, προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, οποτεδήποτε, κατόπιν προτάσεως του εισηγητή δικαστή και αφού ακούσει τον γενικό εισαγγελέα, να αποφασίσει την ολική ή μερική απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως με αιτιολογημένη διάταξη, τούτο δε χωρίς προφορική διαδικασία.

20 Πρέπει να γίνει χρήση της δυνατότητας αυτής στην υπό κρίση υπόθεση.

A. Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση του άρθρου 36 της Πράξεως Προσχωρήσεως

21 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν κατ' ουσίαν ότι, αντιθέτως προς ό,τι έκρινε το Γενικό Δικαστήριο, η Επιτροπή όφειλε, σύμφωνα με το άρθρο 36, παράγραφος 1, της Πράξεως Προσχωρήσεως, να διαπιστώσει την εκ μέρους των κροατικών αρχών μη τήρηση των δεσμεύσεών τους, λόγω της αναβολής της εφαρμογής και εν συνεχεία της καταργήσεως του νόμου περί των αρμοδίων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων, καθώς και να προτείνει κατάλληλα μέτρα στο Συμβούλιο, βάσει της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου. Ειδικότερα, διατείνονται ότι κακώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο ότι η υπ' αριθ. 1 δέσμευση δεν αφορούσε συγκεκριμένη στρατηγική για τη δικαστική μεταρρύθμιση και συγκεκριμένο σχέδιο δράσεως.

22 Επ' αυτού, πρέπει να υπομνησθεί ότι, στις σκέψεις 46 έως 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ουσιαστικά ότι, εφόσον η υπ' αριθ. 1 δέσμευση προέβλεπε ότι η Δημοκρατία της Κροατίας όφειλε να συνεχίσει να εξασφαλίζει την αποτελεσματική εφαρμογή της στρατηγικής και του σχεδίου δράσης της για τη δικαστική μεταρρύθμιση, η εν λόγω δέσμευση δεν αφορούσε συγκεκριμένη στρατηγική για τη δικαστική μεταρρύθμιση και συγκεκριμένο σχέδιο δράσεως. Οι γενικές αναφορές που περιέχονται στην ως άνω δέσμευση εξηγούνται από το γεγονός ότι η περίοδος που μεσολαβεί μεταξύ της ημερομηνίας υπογραφής μιας πράξεως προσχωρήσεως και της ημερομηνίας πραγματικής προσχωρήσεως, και ιδίως η διενεργούμενη κατά την εν λόγω περίοδο

παρακολούθηση των δεσμεύσεων που ελήφθησαν στο πλαίσιο των ενταξιακών διαπραγματεύσεων, χαρακτηρίζεται από τακτική επικοινωνία μεταξύ των αρχών της Ένωσης και εκείνων του προσχωρούντος κράτους. Η επικοινωνία αυτή συνεπάγεται κατ' ανάγκη αμοιβαίες αναπροσαρμογές.

23 Επιπλέον, στις σκέψεις 49 έως 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι η στρατηγική μεταρρυθμίσεως και το σχέδιο δράσεως που μνημονεύονται στο παράρτημα VII της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν παρέπεμπαν αποκλειστικώς στη στρατηγική για τη δικαστική μεταρρύθμιση 2011-2015 και στο σχέδιο δράσεως 2010, διότι το σχέδιο αυτό όριζε βασικά βραχυπρόθεσμους στόχους που έπρεπε να επιτευχθούν εντός του 2010 και, συνεπώς, έπρεπε κατ' ανάγκη να ακολουθήσει ένα νέο σχέδιο μέχρι την ημερομηνία πραγματικής προσχωρήσεως, και ότι από την υπ' αρ. 1 δέσμευση δεν απέρρεε, επομένως, καμία υποχρέωση των κροατικών αρχών να συστήσουν σώμα αρμόδιων για την εκτέλεση δημοσίων υπαλλήλων.

24 Πλην όμως, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να προσδιορίσει με ακρίβεια τα προσβαλλόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν κατά τρόπο συγκεκριμένο το αίτημα αυτό (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 5ης Μαρτίου 2015, Ezz κ.λπ. κατά Συμβουλίου, C-220/14 P, EU:C:2015:147, σκέψη 111 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Δεν ανταποκρίνεται στις ως άνω επιταγές λόγος αναιρέσεως ο οποίος δεν περιλαμβάνει κανένα νομικό επιχείρημα προς απόδειξη του ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και ο οποίος συνιστά απλώς αίτημα επανεξετάσεως της πρωτοδίκως ασκηθείσας προσφυγής, κατά παράβαση των επιταγών τόσο του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης όσο και του Κανονισμού Διαδικασίας του (βλ., συναφώς, απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2007, Il Ponte Finanziaria κατά ΓΕΕΑ, C-234/06 P, EU:C:2007:514, σκέψεις 45 και 46).

25 Εξάλλου, από το άρθρο 256, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και από το άρθρο 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης προκύπτει ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι το μόνο αρμόδιο, αφενός, για την εξακρίβωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός αν η ανακρίβεια του περιεχομένου των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του έχουν υποβληθεί, και, αφετέρου, για την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών. Όταν το Γενικό Δικαστήριο έχει διαπιστώσει ή εκτιμήσει τα πραγματικά περιστατικά, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να ασκήσει, δυνάμει του προμνησθέντος άρθρου 256, έλεγχο όσον αφορά τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών αυτών περιστατικών και τις έννομες συνέπειες που έχει συναγάγει συναφώς το Γενικό Δικαστήριο [βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 6ης Οκτωβρίου 2015, Cap Actions SNCM κατά Επιτροπής, C-418/15 P(I), EU:C:2015:671, σκέψη 24 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

26 Όμως, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου αναιρέσεως, αφενός, οι αναιρεσείοντες δεν προβάλλουν κανένα συγκεκριμένο νομικό επιχείρημα προκειμένου να αποδείξουν την ύπαρξη πλάνης περί το δίκαιο εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου. Πράγματι, υποστηρίζουν απλώς και μόνον ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε τέτοια πλάνη καθόσον έκρινε, στις σκέψεις 47 έως 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η υπ' αριθ. 1 δέσμευση δεν αφορούσε συγκεκριμένη στρατηγική για τη δικαστική μεταρρύθμιση και συγκεκριμένο σχέδιο δράσεως. Εντούτοις, δεν προβάλλουν κανένα συγκεκριμένο επιχείρημα για τον προσδιορισμό της πλάνης στην οποία υπέπεσε το Γενικό Δικαστήριο στις προμνησθείσες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

27 Αφετέρου, στο μέτρο που οι αναιρεσείοντες διατείνονται σχετικώς, στο σημείο 9 της αιτήσεως αναιρέσεως, ότι η Δημοκρατία της Κροατίας ουδέποτε υιοθέτησε άλλη στρατηγική για δικαστική μεταρρύθμιση ή άλλο σχέδιο δράσεως πέραν της στρατηγικής για τη δικαστική μεταρρύθμιση 2011-2015 και του σχεδίου δράσεως 2010, δεν διευκρινίζουν υπό ποία έννοια θα μπορούσε το γεγονός αυτό να έχει επίπτωση στο βάσιμο των διαπιστώσεων στις οποίες προέβη το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 47 έως 51 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Εν πάση περιπτώσει, με τα επιχειρήματα αυτά

επιδιώκεται, στην πραγματικότητα, να αμφισβητηθεί η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών, χωρίς καν να υποστηρίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά αυτά περιστατικά.

28 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτος.

Β. Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως, που αντλείται από παράβαση των άρθρων 13 και 17 ΣΕΕ

29 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες προσάπτουν κατ' ουσίαν στο Γενικό Δικαστήριο ότι κακώς διαπίστωσε, αφενός, ότι το άρθρο 13 ΣΕΕ δεν είχε εφαρμογή εν προκειμένω και, αφετέρου, ότι η Επιτροπή, μη έχοντας δημιουργήσει βάσιμες προσδοκίες στους αναιρεσείοντες, δεν είχε παραβεί τα άρθρα 13 και 17 ΣΕΕ, ούτε είχε παραβιάσει την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Υποστηρίζουν ότι, παραβιάζοντας τη γενική αρχή της ασφάλειας δικαίου, η Επιτροπή επίσης παρέβη το άρθρο 13 ΣΕΕ. Επιπροσθέτως, υποστηρίζουν ότι το θεσμικό αυτό όργανο, δεδομένου ότι δεν ενήργησε σύμφωνα με το άρθρο 17 ΣΕΕ, ιδίως καθόσον δεν μερίμνησε για την ορθή εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης από τη Δημοκρατία της Κροατίας, επίσης παρέβη το εν λόγω άρθρο. Συγκεκριμένα, κατά τους αναιρεσείοντες, στο μέτρο που προβλέπει υποχρέωση του κράτους αυτού να καθιερώσει τον θεσμό του αρμοδίου για την εκτέλεση δημοσίου υπαλλήλου, η Συνθήκη Προσχωρήσεως τους εγγυάται, μεταξύ άλλων, το δικαίωμα στην εργασία, και ως εκ τούτου, οι αναιρεσείοντες μπορούσαν επομένως να διατηρούν εύλογες προσδοκίες ότι θα άρχιζαν να ασκούν τα καθήκοντα της εργασίας για την οποία είχαν διοριστεί.

30 Όσον αφορά αυτόν τον λόγο αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι όλα τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι αναιρεσείοντες προς στήριξή του βασίζονται στην προκείμενη ότι το άρθρο 36 της Πράξεως Προσχωρήσεως εισήγαγε την υποχρέωση, για τις κροατικές αρχές, να καθιερώσουν τον θεσμό του αρμοδίου για την εκτέλεση δημοσίου υπαλλήλου. Πλην όμως, όπως προκύπτει από τη σκέψη 23 της παρούσας διατάξεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι δεν υφίστατο τέτοια υποχρέωση, οι δε αναιρεσείοντες δεν κατόρθωσαν να ανατρέψουν τη διαπίστωση αυτή. Κατά συνέπεια, ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως είναι προδήλως αβάσιμος.

31 Από το σύνολο των προηγηθεισών εκτιμήσεων προκύπτει ότι οι δύο λόγοι που προβλήθηκαν προς στήριξη της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να απορριφθούν και ότι, ως εκ τούτου, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη.

VI Επί των δικαστικών εξόδων

32 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στην αναιρετική δίκη δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει ζητήσει την καταδίκη των αναιρεσειόντων και οι τελευταίοι ηττήθηκαν, πρέπει αυτοί να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα της παρούσας δίκης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δέκατο τμήμα) διατάσσει:

1) **Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

2) **Καταδικάζει Ante Šumelj, Dubravka Bašljan, Đurđica Crnčević, Miroslav Lovreković, Drago Burazer, Nikolina Nežić, Blaženka Bošnjak, Bosiljka Grbašić, Tea Tončić, Milica Bjelić, Marijana Kruhoberec, Davor Škugor, το Ivan Gerometa, Kristina Samardžić, Sandra Cindrić, Sunčica Gložinić, Tomislav Polić και Vlatka Pižeta στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)